

Pinzellades en una ciutat

II

Submergit en la penombra i saturat de T.V., després de dues hores d'espectador, la somnolència m'envaeix produïda pel cansament d'escoltar cançó darrera cançó. És un festival, on concursen homes i dones, cercant un premi i la fama.

No sóc musicòleg, ni em va el cant per manca de condicions, per quin motiu sóc tolerant. Per justificar-me de la meua manca d'educació musical em dic: no hi entenc! Ara que una cosa és no entendre-hi i l'altra que la cançó brilli per la seva monotonia. Són ràfegues d'inspiració el que porta la fama i aquesta escasseja degut a la peremptòria necessitat d'omplir el programa diari, així que no és d'estranyar la proliferació de cantants per omplir l'espectacle de cara a les masses perquè gaudeixin d'una distracció tan efímera com unes hores desocupades. S'ha professionalitzat tant la vida, que l'esbarjo popular que brollava espontàniament com l'infant fa brollar els seus jocs, s'ha vist ofegat per l'especialització normativa, on una joventut multitudinària troba quelcom que omple el buit del seu protagonisme.

Molt abans dels felïços anys vint, a Catalunya, existia molta afeció al cant, que mercès a l'inoblidable A. Clavé es cohesionà en Chors. Cada barri de Barcelona, tenia el seu Chor que invariablement s'estatjava en un Bar o Cafè i, a canvi del cafetó, se'ls permetia l'assaig de les peces programades per a cantar el dissabte de Glòria. Aquest era un dia de preparatius i neguit per la colla. Ells passaven a ésser escoltats per la barriada i tenien el seu amor propi.

La barriada vibrava d'expectació, puix eren pares i fills els integrants del Chor. Cantaven en llocs escollits de la barriada i darrera seu portaven els seus incondicionals. Eren homes de vocació i facultats i Catalunya treballava cantant. Per la segona Pasqua, feien una sortida a un poble de la comarca, prèviament escollit pel que havien recollit. El dilluns de Pasqua a la nit, eren esperades les colles per familiars i veïnats i aquestes desfilaven pels carrers del barri, a pas marcial al so de trompetes i timbals, carregats amb pollastres, conills i altres vitualles.

La rebuda a l'estatge social, la feien apoteòsica: piules, jocs d'artifici i traca final, una alegria des-

bordant i contagiosa, pròpia d'una generació senzilla i castigada anys després; que per una petita despesa econòmica, aconseguia esbarjo i la il·lusió d'esperar el proper any.

Han passat molts anys; el temps ha canviat acabant amb la il·lusió i alegria espontània d'un poble que ja no canta quan treballa, reclòs dins la tristesa d'una època prohibitiva a tota expansió popular i sense esma per resorgir; que eixordat pel soroll, reacciona hostilment quan algú té ganes de cantar.

Una època de cançons populars que senties pel cel obert, mentre la mestressa o minyona fregaven els plats, i el jove entonava arrelgant-se la corbata.

No s'acostumava sortir a escena disfressat, ni acompanyat de lluminàries amb un fons decoratiu, ni et valies del recurs del micro. En aquells temps la mediocritat no tenia cabuda i la propaganda no era suficient per a sostenir un presumpte ídol.

La cançó és cant a la vida, optimisme i vitalitat, on la bellesa del cant, transmet ànsies de viure; quan aquesta emmudeix, apareixen silenciosos actituds pre-sagiant el desmoronament d'un poble, arrossegat per una força monolítica desprovista d'ànima quin fruit és l'esterilitat. La creativitat perseguida es refugia en racons en espera de reeixir, mes passen els anys i l'estil de gravetat predomina arreu. És el passat que intenta parar el rellotge del futur. Una rebel·lia sorda fa niu en l'individu, que intenta resistir l'atracció d'aquesta força massificada, que el submergeix dins la seva profunditat.

Cerca solidaritat per sortir d'aquest cercle i troba una barrera impenetrable i insensible que voreja la deshumanització i es pregunta: per què aquesta inexplicable ansietat, quan es pot ésser còmode espectador? i la resposta la troba en Crist home. Ell et dóna la força espiritual per readaptar-se. Ell t'ensenya el camí de l'amor, que per més que es negui, subsisteix tímidament o obertament. És Crist que t'ensenya a no defallir, i reclòs en els seus pensaments, hom recorda un adagi àrab que el fa seu:

Quan la nit està a la més negra fosc,
és quan albira el nou dia;
la llum omplirà d'esperança el nostre cor
i l'angoixa serà foragida.

E. Condis

CARPINTERIA MECANICA

Andrés Torner

El Rieral

Teléfono 23

SANTA EULALIA DE RONSANA

Esther Massagué

Ofereix els seus serveis

D'ESTETICISTA DIPLOMADA

en Bellesa Facial, Depilació i Estètica Corporal

Tel. 13

La Verneda

STA. EULALIA DE RONSANA